

Det filter, der er i den beslutningstagen, er så tæt, så man ikke skal være bange for, at strejker er noget, der bare finder sted.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Hr. Ole Vagn Christensen spørger: Er det medlemmerne, jeg vil ud at slås med? Nej, jeg mener netop, at det, forhandlerne her har brug for, er at have en yderligere mulighed eller to i argumentationen med deres medlemmer, i stedet for at her må de stoppe og sige: Vi kan ikke komme længere over for modparten hos forligsmanden.

Og så må vælgerne jo vælge. Og når vælgerne er frustrerede, måske fordi de har nogle urealistiske forventninger i forhold til det, som hr. Ole Vagn Christensen fuldstændig rigtigt siger, samfundet har stillet til rådighed for dem, jamen så har de ikke andre muligheder end at vælge strejkevåbenet. Det, jeg mener, er, de sådan har et par muligheder mere, inden de kommer dertil; det synes jeg egentlig de fortjener.

Jeg giver fru Jette Gottlieb helt ret i, at en strejke jo er et alvorligt våben. Det synes sygeplejersker også. Jeg sagde i øvrigt i et af indlægene i maj måned, at alle de sygeplejersker, jeg kender, er jo nogle særdeles søde og gode mennesker. De fleste, der vælger det job, har vel en god karakter, gode menneskelige egenskaber, ellers tror jeg ikke, de vælger det job. Så behageligt og så godt lønnet er det jo slet ikke.

Så jeg tror ikke, de ønsker at svigte deres job og svigte de kolleger, som det jo også går ud over, og i det hele taget i befolkningen stå som de der krigeriske strejkefolk. Fordi sygeplejersker kommer jo også fra et samfund, som ikke synes, det er særlig sjovt at strejke på dette område. Så det synes jeg ikke er sjovt, og det synes jeg, vi skal hjælpe dem til at undgå.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Til hr. Ole M. Nielsen – jeg skal fatte mig i kort-hed: Jeg mener, at det der ansvar ligger bedst hos parterne, og at parterne nu har set, hvad det er for en situation, der kan opstå: At medlemmer kan komme i en anden situation end den, som organisationerne ligesom har kunnet forudse.

Jeg tror, at sygeplejerskerne har lært meget af konflikten i 1995 og også af konflikterne i 1998. Og derfor tror jeg overhovedet ikke, at hr. Ole M. Nielsen kommer til at opleve den her situation.

Men det, hr. Ole M. Nielsen åbenbart tror på, er, at et overordnet organ kan nå mere end det samarbejde, der foregår mellem parterne og deres medlemmer. Den tror jeg ikke en pind på. Jeg tror, at vi ville få ulovlige strejker i hobetal, hvis det er sådan, at et overordnet organ gik ind og så ligesom trak tingene ned over hovedet på folk. Og det er jo ikke regeringens opfattelse og heller ikke regeringens oplevelse af situationen sidste gang, at det var det, man gjorde. Men det er det billede, hr. Ole M. Nielsen gerne vil give indtryk af. Nej, regeringens indgreb var sidste skridt i den række af skridt, der var mulighed for, at man kunne have gjort brug af, og som jeg er helt sikker på, at man gør brug af næste gang.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Jamen al sympati til trods var det ikke for, at vi skulle kunne blive fuldstændig enige om det her. Jeg får nu bekræftet, at hr. Ole Vagn Christensen fra Socialdemokratiet også beskæftiger sig med trosforhold, og jeg er da helt enig i og jeg er helt tilfreds med og glad for, at hr. Ole Vagn Christensen tror, at næste gang så sådan og sådan. Det er vel sådan nogenlunde på linje med det, jeg troede og håbede i mit første indlæg.

Jeg takker foreløbig for debatten.

Poul Erik Dyrlund (S):

Kristeligt Folkeparti stiller jo spørgsmålet: Hvilke initiativer vil regeringen tage for at begrænse eller undgå anvendelsen af kollektive kampskridt inden for samfundsvigtige områder i sundhedssektoren, samtidig med at lønmodtagernes rettigheder i nødvendigt omfang sikres?

Da jeg i går kiggede nærmere på det spørgsmål, vil jeg gerne afsløre, at jeg meget hurtigt kom frem til, at vi i Socialdemokratiet er af den opfattelse, at regeringen ikke burde have planer i den retning. Og efter at have hørt arbejdsministeren tale her i dag, kan jeg med tilfredshed konstatere, at regeringen ikke har nogen planer, der peger i retning af at indfri den tankevirk-somhed, som Kristeligt Folkeparti lægger i spørgsmålet.

Der lægges jo fra Kristeligt Folkepartis side op til at afskaffe konfliktvåbenet, strejkeretten. Og det kan vi i Socialdemokratiet – og det tror jeg ikke kommer bag på nogen – absolut ikke støtte. At Kristeligt Folkeparti nu forsøger sig, ja, det kan man vel egentlig ikke fortænke dem